

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Aleny Pavlíčkové ve věci

žalobce:

se sídlem

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2017, č. j. MV-22174-2/KM-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 2. 2017, č. j. MV-22174-2/KM-2017, a rozhodnutí Policie České republiky, Policejního prezidia České republiky ze dne 5. 1. 2017, č. j. PPR-33295-5/ČJ-2016-990140, se zrušují.
- II. Policii České republiky, Policejnímu prezidiu České republiky se nařizuje poskytnout žalobci pokyn policejního prezidenta č. 66/2014, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), které k odvolání žalobce zčásti změnilo a ve zbytku potvrdilo rozhodnutí Policie České republiky, Policejního prezidia České republiky (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 5. 1. 2017, č. j. PPR-33295-5/ČJ-2016-990140 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím rozhodl povinný subjekt tak, že žádost žalobce dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), o poskytnutí informací v části, v níž byl požadován pokyn policejního prezidenta č. 66/2014 (dále jen „předmětný pokyn“, dle § 15 odst. 1 a na základě § 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 6 InfZ, odmítl (ostatní požadované informace poskytl). Napadené rozhodnutí pak z prvostupňového rozhodnutí vypustilo část výroku „a § 11 odst. 6“.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Prvostupňové rozhodnutí je odůvodněno tím, že se předmětný pokyn vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, k čemuž odkázalo na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 20/2007. Předmětný pokyn se týká informačního systému ETR (Evidence trestního řízení), jehož účelem je dokumentování trestního, přestupkového a správního řízení vedeného útvaru policie a jejich organizačními články, zajištění výkonu spisové služby a správa dokumentů souvisejících s plněním úkolů policie. ETR slouží rovněž k vedení stanovených evidencí a pomůcek. Zejména stanoví obsah, oprávnění a povinnosti jeho uživatelů, způsob aktualizace systému, podmínky provozování a jeho vztahy k jiným zpracováním informací v rámci policie. Subjekty využívajícími systém ETR jsou výhradně subjekty a pracovníci policie a předmětný pokyn se tak vztahuje výlučně k vnitřním pokynům povinného subjektu, nevztahuje se na osoby stojící mimo povinný subjekt a neovlivňuje ani činnost povinného subjektu navenek.
4. Dále povinný subjekt posoudil, zda je omezení práva na informace v daném případě nezbytné, přičemž vycházel z čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a přihlédl k ustanovení § 11 odst. 6 InfZ. Předmětný pokyn obsahuje údaje o postupech policie při odhalování a objasňování trestné činnosti a při zpracování trestního řízení. Zveřejnění těchto postupů by tedy bylo způsobilé ohrozit plnění úkolů policie v dané oblasti, neboť by umožnilo odvodit obsah, rozsah a taktický charakter opatření přijímaných při řešení případů kriminality nebo jiného protiprávního jednání.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce ve svém odvolání namítal, že důvody pro odmítnutí poskytnutí informace nejsou relevantní, neboť v případě předmětného pokynu jsou práva a povinnosti vytvářeny, zpracovávány a archivovány ve vztahu k veřejným subjektivním právům nepodřízených osob. Na systém ETR odkazuje pokyn policejního prezidenta č. 103/2013, který stanoví vedení kopie trestního spisu v systému ETR. Odvolatel konstatuje, že z účelu systému ETR vyplývá, že postup policejního orgánu při vedení trestního, přestupkového nebo správního řízení musí být přezkoumatelný. Není-li účastníkům trestního řízení umožněno, aby se seznámili s postupy při vedení řízení a ověřili si, zda je určitý postup zákonný, pak dochází ke krácení jejich veřejných subjektivních práv.
6. Z napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaný neshledal, že by v předmětném pokynu docházelo k vytváření práv a povinností, které by se dotýkaly subjektivních práv osob stojících

mimo povinný subjekt, když upravuje správu informačního systému ETR, včetně rozdělení rolí jednotlivých organizačních článků policie a rozsahu jejich oprávnění pro práci se systémem, který slouží zejména pro evidenci dokumentů a výkon spisové služby v podmínkách povinného subjektu.

7. Žalovaný též přisvědčil názoru žalobce, že postup policejního orgánu při vedení trestního, přestupkového nebo správního řízení musí být přezkoumatelný, nicméně tato povinnost vyplývá z právních předpisů, nikoliv účelu systému ETR. Postupy při správě systému, které jsou v předmětném pokynu popsány, a rozsah oprávnění jednotlivých článků pro správu systému, práci a seznamování se s dokumenty však přezkoumatelnost vedeného řízení nemohou nijak ovlivnit. Kontrolu správnosti postupů v řízení ze strany účastníků je vždy třeba provádět prostřednictvím nahlédnutí do konkrétního spisu.
8. Konečně, jelikož úvahy povinného subjektu stran aplikace § 11 odst. 6 InfZ dle žalovaného absentovaly, bylo v této části prvostupňové rozhodnutí změněno (vypuštěním), byť tato vada nevedla k nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí jako celku.

Obsah žaloby

9. V žalobě žalobce uvedl, že nesouhlasí s názorem obou správních orgánů, že v souvislosti s provozem systému ETR nedochází k vytváření práv a povinností třetích osob.
10. Žalobce zdůraznil, že do ETR je oprávněn nahlížet státní zástupce a udělovat pokyny policejnímu orgánu dle trestního řádu. O těchto pokynech se může dozvědět pouze ten, kdo nahlédne do systému ETR, kdy účastníkům trestního řízení tato možnost není dána. Účastník trestního řízení může nahlédnutím do ETR ověřit autenticitu dokumentů založených v tomto druhu spisové služby a dále, zda úkony byly činěny oprávněnou úřední osobou. Pokud chce účastník namítat porušení práv úředních osob v důsledku vedení elektronického spisu, pak samozřejmě musí být schopen identifikovat porušení ve vztahu k povinnostem konkrétní úřední osoby.
11. Žalobce odkázal na judikaturu uvedenou i žalovaným, tj. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 20/2007-64. Dále poukázal na nálezy Evropského soudu pro lidská práva ze dne 4. 12. 2008, S. a Marper proti Spojenému království, a rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 10 A 251/2011-38. Žalobce ke zmíněné judikatuře uvedl, že je-li předmětem úpravy příslušných předpisů nakládání s osobními údaji, včetně citlivých údajů o fyzických osobách, již samotná tato skutečnost osvědčuje, že požadované informace mají dopad do právní sféry těch fyzických osob, jejichž osobní údaje se zpracovávají, a nejedná se tedy pouze o interní pokyn bez působení navenek. Tyto osobní údaje mohou být též zpřístupňovány orgánům třetích států za účelem spolupráce, a to v oblasti činnosti orgánů trestního řízení na území Schengenského prostoru. Okamžikem, kdy tyto osobní údaje kterékoli osoby přejdou do dispoziční sféry policie, vzniká oprávněný zájem dotčené fyzické osoby na tom, aby věděla, jakým způsobem je s nimi nakládáno a kdy bude jejich zpracování ukončeno.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah obou správních rozhodnutí, přičemž uvedl, že vztahy mezi orgány činnými v trestním řízení, tj. policie a státního zástupce, je třeba nazírat optikou právní úpravy trestního procesu. V této rovině tvoří v zásadě jeden celek, v němž je státní zástupce nadán ve vztahu k policii řídicí pravomocí. Pokyny státního zástupce je pak třeba považovat za interní pokyny ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, jak ostatně uvedl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010-73. O případné kontrole těchto pokynů účastníkem trestního řízení tedy nelze uvažovat.
13. Dále žalovaný podotkl, že autenticita dokumentů vyplývá přímo z jejich formálních a obsahových náležitostí, které jsou přímo součástí spisu. K tomu dodal, že možnost komunikace prostřednictvím ETR je náhradou za osobní nebo telefonickou komunikaci a nezbavuje, s

ohledem na možnost uplatnění stížnosti proti úkonu, povinnosti vyhotovit dokument v písemné podobě.

14. Znalost skutečnosti, kdo je oprávněn provádět změny v nastavení prostředí služby ETR, nemá žádný dopad na práva třetích osob vystupujících v trestním řízení. Úkony v trestním řízení provádí policejní orgán jako celek a nelze hovořit o konceptu „oprávněné úřední osoby“ ve smyslu správního řízení.
15. Předmětný pokyn v zásadě nijak neupravuje postup při nakládání s osobními údaji třetích osob mimo povinný subjekt a jejich ochranu, resp. odkazuje na spisový řád a interní pokyn upravující postupy při provádění zpracování osobních údajů.
16. Naopak je v něm upraveno rozdělení rolí jednotlivých organizačních článků policie a rozsah jejich oprávnění pro práci se systémem, který slouží zejména pro evidenci dokumentů a výkon spisové služby v podmínkách povinného subjektu, avšak má svoji roli i při zpracování, analýze a dokumentaci trestního a přestupkového řízení. Předmětný pokyn stanoví zejména charakteristiku, účel a obsah systému ETR, subjekty systému, postup při provádění aktualizace, podmínky provozování systému, atd., tedy především jeho funkcionality a využití.
17. Z předmětného pokynu jsou patrné funkcionality a možnosti využití systému ETR pro zajištění plnění úkolů policie a případným narušením provozu systému, na základě znalostí zjistitelných z pokynu, by mohlo být ohroženo plnění úkolů v oblasti vnitřní bezpečnosti státu.
18. Naproti tomu postupy při správě systému ETR, které jsou v předmětném pokynu popsány, a rozsah oprávnění jednotlivých článků pro správu systému, práci a seznamování se s dokumenty, nemohou přezkoumatelnost vedeného řízení nijak ovlivnit. Žalovaný je proto přesvědčen, že text předmětného pokynu nemůže v zásadě jakkoliv přispět ke kontrole výkonu veřejné moci nebo k veřejné diskuzi nad jejím fungováním.

Posouzení žaloby soudem

19. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Podle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.*
21. Co se týče faktu, že do ETR je oprávněn nahlížet státní zástupce a udělovat pokyny policejnímu orgánu dle trestního řádu, soud se přiklání k argumentaci žalovaného. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010-73, vyplývá, že pokyny státního zástupce udělované v průběhu přípravného řízení trestního policejnímu orgánu patří k vnitřním pokynům povinného subjektu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, přičemž „[i]nformování veřejnosti o činnosti orgánů činných v trestním řízení je dostatečně zajištěno prostřednictvím poskytování rozhodnutí vydaných v trestním řízení.“. Tato skutečnost proto nemůže být důvodem pro poskytnutí předmětného pokynu žalobci dle InfZ.
22. K otázce dopadu interních předpisů do práv třetích osob se vyjádřil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 10. 1. 2013, č. j. 10 A 251/2011-38, když nejprve citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 20/2007-64, „[p]ředmětem vnitřního předpisu mohou být různé skutečnosti. Zpravidla se jedná o organizační řád, spisový řád, skartační řád, docházkový systém, popř. další předpisy týkající se organizace a chodu "uvnitř" úřadu. Není na druhou stranu vyloučeno, aby interním předpisem byly upraveny i pracovní postupy a konkrétnizace úkolů, vyplývající z působnosti úřadu jako provedení předpisu úřadu vyššího; mohou v nich být stanoveny interní toky informací a konkrétní instrukce. Vždy se však bude jednat o takové akty, které se dotýkají pouze pracovníků, kteří jimi jsou vázáni (akty řízení). Při naplnění uvedených skutečností by bylo lze za takové akty považovat i akty metodického vedení,

požadované stěžovatelem. Týkají-li se však zmiňované "interní pokyny" výkonu veřejné správy, tedy činnosti povinného subjektu, jakožto orgánu veřejné moci, navenek, ve vztahu k veřejnosti a upravují-li aplikační postupy stran jednotlivých ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., nelze je, jakkoli jsou takto označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně týkají.“, načež navázal svou úvahou, že „[s]právní orgány však přehlížejí, že tímto "dopadem do práv třetích osob" je právě i sbírávání osobních údajů. Upravují-li pokyny uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku (Závazný pokyn č. 88/2002, Závazný pokyn č. 30/2005, Rozkaz č. 52/2004 a Rozkaz č. 67/2009) mimo jiné i otázku, kdy má být zpracování osobních údajů ukončeno a kdy mají být z policejních databází odstraněny, je to právě takovým projevem těchto pokynů navenek, což vyřazuje tyto pokyny z okruhu vnitřních předpisů ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Přehlédnout nelze ani to, že uvedené pokyny mj. upravují také způsob, jak mají být biologické vzorky fyzickým osobám odebírány. Upravují tedy postup týkající se úkonu, který z povahy věci nelze v určitých případech provést jinak než přímo na dotčené fyzické osobě (případně i proti její vůli), byť jde o zásah právními předpisy předvídaný a dovolený. I tento aspekt uvedených předpisů je tedy jednoznačně vylučuje z okruhu vnitřních předpisů dle zákona o svobodném přístupu k informacím.“.

23. Soud dále konstatuje, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2017, č. j. 5A 73/2014 – 48, bylo pro nepřezkoumatelnost zrušeno rozhodnutí, kterým totožný žalovaný zamítnul žádost totožného žalobce o poskytnutí rozkazu policejního prezidenta č. 125/2008, kterým se upravuje celoplošný zkušební provoz informačního systému ETR (*tento rozkaz byl následně zrušen/nabrazen právě předmětným pokynem*). Nepřezkoumatelnost spočívala v tom, že správní orgány před použitím výluky z povinnosti poskytovat informace dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ zcela rezignovaly na provedení tzv. testu veřejného zájmu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 10 As 182/2015-40, a ze dne 24. 4. 2015, č. j. 8 As 108/2014-54). Dále bylo uvedeno, že rozkaz č. 125/2008 není výlučně interním aktem bez jakýchkoli zásahů do práv jednotlivých fyzických osob vně policie, jelikož mimo jiné upravuje problematiku zpracování osobních údajů takových osob (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, č. j. 10 A 251/2011-38). Konkrétně v příloze stanoví, jaké informace a o jakých osobách jsou v systému ETR evidovány, po jak dlouhou dobu, jak jsou evidované údaje chráněny a jakým způsobem jsou evidované osobní údaje prověřovány a likvidovány. K obecnému konstatování správních orgánů, že by poskytnutí rozkazu č. 125/2008 mohlo ohrozit činnost policie a plnění jejích úkolů, neboť obsahuje údaje o postupu policie při zpracování informací nasvědčujících spáchání trestného činu a směřujících ke zjištění jeho pachatele, bylo podotknuto, že by tyto závěry byly způsobilé vést k neposkytnutí informace dle § 11 odst. 6 InfZ. V dané věci však správní orgány odmítly poskytnout informace dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, a nikoli dle § 11 odst. 6 InfZ. Nadto správní orgány svá tvrzení ani dostatečným způsobem nespecifikovaly tak, aby bylo zřejmé alespoň v obecných rysech, jaké v rozkazu uvedené postupy či metody, jejichž vyznění by ztížilo práci policie při odhalování trestných činů, nejsou obecně známé. To, že policie vede evidence potřebné pro vyšetřování trestných činů, je všeobecně známá skutečnost.
24. Z výše uvedeného je patrné, že zdejší soud rozhodoval o předchůdci předmětného pokynu, přičemž závěry vyslovené ve zmíněném rozsudku lze aplikovat i na projednávanou věc. Především se jedná o to, že předmětný pokyn není výlučně interním aktem bez jakýchkoli zásahů do práv jednotlivých fyzických osob vně policie, jelikož mimo jiné upravuje problematiku zpracování osobních údajů takových osob. Lze přisvědčit žalovanému, že předmětný pokyn odkazuje na jiné právní předpisy (např. zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů) a interní pokyny (např. pokyny policejního prezidenta č. 215/2008 a č. 170/2015), ovšem obsahuje rovněž vlastní úpravu např. toho, jaké informace a o jakých osobách jsou v systému ETR evidovány, nebo též nakládání s osobními údaji (likvidaci, doplnění nebo opravu). Ostatně i kdyby nakládání s osobními údaji bylo v předmětném pokynu řešeno toliko odkazy na jiné právní předpisy a interní pokyny, neznamenalo by to, že se předmětný pokyn nezabývá zpracováním osobních údajů.

25. Nadto odůvodnění obou rozhodnutí vykazují vady, v nichž by bylo možné spatřovat nepřezkoumatelnost, které však nebránily posouzení žaloby v mezích žalobních bodů. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že odmítnutí žádosti je založeno výhradně na § 11 odst. 1 písm. a) InfZ (tj. interní pokyn), kdežto argument § 11 odst. 6 InfZ (tj. činnost orgánů činných v trestním řízení) byl vypuštěn. Prvostupňový orgán se přitom snažil provést test veřejného zájmu, kdy k § 11 odst. 6 InfZ „přihlédl“. Takový postup je však chybný, důvody odmítnutí poskytnutí informace nelze takto směšovat. Skutečnost, že v případě odmítnutí poskytnutí informace dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ nepostačuje, aby se jednalo o interní akt, ale je nutné provést test veřejného zájmu, vyplývá z judikatury (viz bod 23 odůvodnění), přičemž správní orgán je povinen takový veřejný zájem definovat a odůvodnit. Naproti tomu z dikce § 11 odst. 6 InfZ vyplývá, že chrání veřejný zájem na řádném fungování orgánů činných v trestním řízení a bezpečnostních sborů, veřejný zájem je tedy již konkretizován. Napadené rozhodnutí sice vypustilo odůvodnění § 11 odst. 6 InfZ, ovšem oním veřejným zájmem pro neposkytnutí předmětného pokynu má být vnitřní bezpečnost (přičemž v napadeném rozhodnutí tento důvod není nijak rozvinut kromě konstatování, že součástí předmětného pokynu je i úprava omezující rozsah přístupu k dokumentům probíhajících i proběhlých řízení s důrazem na zesílenou ochranou trestního řízení), což ve spojení s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí (metodika práce policie, která není veřejně známá) činí dojem, že faktickým důvodem pro odmítnutí je spíše § 11 odst. 6 InfZ, který ovšem není dán, viz odstavce níže.
26. Závěrem pak soudu nezbyvá než zopakovat, že vedení různých evidencí potřebných pro vyšetřování trestných činů policií je všeobecně známou skutečností. Systém ETŘ je elektronickou spisovou službou a soud se nedomnívá, že vyzrazení některých obecných podrobností o jeho zabezpečení (definování typů uživatelů s odlišným rozsahem přístupových práv, přihlašování přihlašovacím jménem a heslem aj.) by bylo s to ohrozit jeho funkci, neboť se jedná o zcela standardní náležitosti jakéhokoli informačního systému.

Závěr

27. Na základě shora uvedeného soud podle § 16 odst. 5 InfZ zrušil napadené a prvostupňové rozhodnutí a povinnému subjektu nařídil poskytnout předmětný pokyn, neboť neshledal žádné důvody pro odmítnutí žalobcovy žádosti dle § 11 InfZ. Soud přitom určil lhůtu pro poskytnutí informace do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, tedy delší než žalobcem navrhovaných 15 dnů, a to s ohledem na praktické aspekty, když povinný subjekt není účastníkem soudního řízení, a soud je při stanovení lhůty dle § 16 odst. 5 InfZ (ve spojení s § 54 odst. 7 s. ř. s.) oprávněn stanovit lhůtu přiměřenou okolnostem věci.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Jiné náklady řízení spojené se soudním řízením nebyly účastníkem konkretizovány ani doloženy.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. května 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu